

[Henry Christensen.]

den socialdemokratiske gruppe, da man modtog brevene og henvendelserne fra sin tidligere kollega, forbundsformand Hans Rasmussen, om først at stille forslag om generelle lønforhøjelser, altså direkte indgreb i de frivilligt indgåede overenskomster, og videre om nedsættelse af momsen — efter at hr. Grünbaum ved en tidligere lejlighed her i tinget havde afvist at medvirke til et SF-forslag derom — samt om at stille fællesforslag med SF, og hvilke andre venligheder socialdemokratiet tidligere næstformand nu betænkte sit gamle parti med. Men tilbage står socialdemokratiet med den opgave at frigøre sig for mistanken, som mange mennesker i befolkningen nærer, om, at socialdemokratiets aktionering i denne situation er en direkte følge af fagbevægelsens krav eller stærke henstillinger herom, og at disse henstillinger igen først og fremmest er en følge af uroen på arbejdspladserne — den uro, som hr. J. O. Krag forleden udtalte sin forståelse for.

Alvoren i denne sammenhæng er ikke mindre af, at formanden for LO, hr. Thomas Nielsen, med hvem socialdemokratiet jo særlig har samarbejdet omkring det politiske initiativ, så sent som i går i Kristeligt Dagblad gav udtryk for, at LO gør sig klar til et udspil, hvis det socialdemokratiske oplæg afvises. Må jeg ikke opfordre socialdemokratiets ordfører, hr. Anker Jørgensen, der jo også er medlem af LOs øverste ledelse, til at klargøre for befolkningen og folketinget, hvad der ligger i denne slet skjulte trussel.

Må jeg også minde om, hvad hr. Krog Hansen, ordføreren for SFs forespørgsel, sagde, at hvis ikke øjeblikkelige skattelettelser gennemføres, vil den uro, vi nu oplever, være det rene vand mod det, som ellers vil ske. Det er stærke udtalelser af et medlem her i folketinget som repræsentant for et politisk parti.

Hvordan står det da til med den saglige baggrund for forespørgernes aktion her i tinget? Er det sådan, at denne regering særlig har ført en politik til skade for lønmodtagerne? Dette er langt fra tilfældet. Det økonomiske råd fastslog i efteråret i sin publikation om dansk økonomi, at i 1968 var lønmodtagernes andel i de samlede ind-

komster utvivlsomt en del højere end tidligere, og at udviklingen i 1969 antoges at have været nogenlunde parallel. Såvel Hans Rasmussen som LOs forretningsudvalg har da også klart erkendt, at fagbevægelsens egne beregninger ikke giver grundlag for at forlange ændringer i de generelle overenskomster. Siden vi skiftede regering, viser tallene fra Danmarks Statistik da også, at den gennemsnitlige timefortjeneste i industri og håndværk er steget fra 12 kr. 17 øre i den sidste opgørelse under regeringen J. O. Krag til 14 kr. 67 øre i den sidst foreliggende opgørelse for april 1969. I samme periode steg forbrugerindekset, inklusive moms og andre afgifter, fra 127 til 135. Det betyder på 1½ år en reallønsforbedring på 13-14 pct. Det er mange år siden, vi har oplevet en hastigere fremgang.

Der er ikke meget, der tyder på, at udviklingen i den forløbne del af 1969 forrykker denne udviklingslinje, men vi har desværre ikke mere aktuelle løntal. Det ville være meget ønskeligt, om lønstatistikken var helt anderledes ajourført. Jeg tror, alle parter, de politiske såvel som begge arbejdsmarkedets parter, måtte være stærkt interesseret heri. Jeg tror også, megen unødigt diskussion derved kunne undgås og et bedre grundlag for beslutninger være til stede. Jeg vil derfor gerne benytte lejligheden til at opfordre økonomiministeren til at medvirke til at give Danmarks Statistik de fornødne muligheder for, at vi kan få en betydelig hurtigere ajourført statistik frem.

Når vi har diskuteret realindkomstudviklingen, har jeg i øvrigt bemærket, at når socialdemokratiet har drøftet spørgsmålet om reguleringerne af de sociale ydelser, så har socialdemokratiet almindeligvis haft den opfattelse, at realindkomstudviklingen var endnu kraftigere, end regeringen påstod.

Sandheden er altså, at vi, ikke mindst til gavn for lønmodtagerne, gennem det sidste par år og da særlig i 1969 har haft en stærk realindkomststigning, hvad der også har givet sig udslag i den stærke — jeg tager ikke i betænkning at sige for stærke — stigning i køb af forbrugsvarer. Denne stigning har været så stærk, at den er en væsentlig del af forklaringen på det foruroligende store underskud på Danmarks betalingsba-